

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ELS ANTISISTEMA ES TORNEN SISTEMÀTICS

Mentre sembla que l'esperada revolta social els ha quedat ajornada per la comptabilitat i altres prioritats burgeses, a l'equip de govern de l'Ajuntament de Berga li ha esclatat el cas de la Policia Local. Té tota l'aparença de ser el primer conflicte greu que hauran d'encarar. La gestió de les crisis ajuda a veure les capacitats de lideratge. L'explosiva combinació d'unes presumptes agressions amb una mala comunicació interna se'ls podria fer molt feixuga, al regidor *Titot* Ribera i a l'alcalde Ventura, tots dos de la CUP. Els va petar als morros dijous passat, quan el redactor d'aquest diari Abel Gallardo va publicar una primícia en què s'informava que una metgessa d'Avià havia denunciat l'agressió d'un caporal a la comissaria. Dies després, els agents responien amb una altra per desobediència i resistència a l'autoritat. Els dos edils se'n van assabentar per la premsa passat un mes i

una setmana. Els fets havien ocorregut el 16 d'agost i els responsables del cos han explicat que «es van oblidar» d'informar-los-en. Més enllà de lamentar el que va passar allà a dins, al jutge li correspondrà valorar qui és la víctima. Des del primer moment, Ribera ha dit que cal que la justícia faci el seu procediment, que s'accepti el que dictami i no es prejutgi ni es facin judicis paral·lels. Semblen expressions més pròpies de partits «d'ordre» tipus PP i C's (o de la CiU que governava el quadrienni anterior), que dels membres d'un col·lectiu que exigirà a Puigdemont que faci un acte de trencament amb la legalitat espanyola aquesta setmana. És possible que el pes de la responsabilitat en l'exercici del poder municipal els estigui condicionant més de l'esperat. Si encapsulem els fets que hauran de ser vistos als tribunals per allò que no es pot valorar el que la justícia ha de jutjar, ens queda per visat el que va passar des-

prés. Tot i que em rebel·la aquesta argumentació que anul·la molts debats i la disposició de dades a l'abast de tots els ciutadans. Per exemple, se sap que hi ha un vídeo amb les imatges de la topada, la difusió de les quals permetria saber el que va passar realment. Se sap també que la presumpta agredida va presentar més tard una instància al consistori on informava dels fets, però el regidor de Governació no en va tenir mai coneixement i el document va anar a parar directament a mans dels denunciats. I un cop més, tampoc van pensar a informar el seu superior. Dos descuits «presumptament» voluntaris. Què més important o greu els deu haver pogut passar a aquesta bona gent en el darrer mes? El consistori cupaire ha sorprès per les seves reaccions temperades, quan en obviar-los aquesta informació els han deixat en evidència, i posa una vegada més a la vista l'endogàmia amb una certa flaire de nepotisme espec-

te d'aquest servei públic. La mala gestió de moltes de les administracions que han governat la capital berguedana ha creat un cos allunyat de la realitat social, amb agents que amaguen informació als regidors que hem votat (com s'acaba de comprovar), amb una taula de salaris en la qual els ingressos d'un sergent s'equiparen als d'un general de l'exèrcit, amb tota mena de vicis operatius i un sorprenentment alt nivell de baixes mèdiques que comprometen el servei en certs moments, tal com s'ha reconegut en un ple municipal. Sempre em surt de l'ànim la defensa del feble davant del poderós, tingui la raó o no, i una conversa pujada de to entre una ciutadana atabalada (o fora de si) i un agent no hauria d'acabar mai d'aquesta lamentable forma. El regidor hauria de suspendre o sancionar al cap operatiu o el provisional que no l'ha informat i a la vegada pretendre que els professionals acreditin la suficient preparació per encarar situacions tenses de forma efi-

caç. A la febre berguedana de celebrar centenaris, sigui de verges o de gendarmes, els d'ERC havien proposat sorprenentment commemorar el policia, però s'ha pres la primera decisió correcta de tot l'afer, suspent els actes previstos a causa de l'incident ocorregut. Mentre atensem les altres decisions que s'han de prendre, sobretot si els governants no volen defraudar la seva parròquia més propera, els hauran de dir que la revolta local que portaven al programa electoral continuarà encallada força més temps. Després d'equilibrar les despeses amb els ingressos caldrà entrar a fons en el model d'agents de proximitat que necessitem. Fa temps que requereix una remodelació general i ara mateix sembla inabastable. Comprenc i defenso abrandadament que l'alcalde no entri a les esglésies per conviccions ideològiques, però anar de dret cap a la comissaria per obrir portes i finestres sembla a hores d'ara inajornable.

XUT A PALS

Adam Majó Garriga

COMISSIÓ DEL CENTRE HISTÒRIC DE MANRESA

‘CATALANS I CASTELLANS’

Quan jo era petit i en Leif Garrett ocupava les portades del Super-pop, a Manresa hi havia un anglès (en Miller), un nord-americà (en Johnson del bàsquet), un francès (en Jordà) i un reduït grup de nord-africans assegut en una taula de la Bodega Andaluza. La resta, la immensíssima majoria, érem o *catalans* o *castellans* en funció de la llengua que parlàvem a casa. Els dos grans grups lingüístics eren presents en tots els àmbits de la societat, absolutament en tots, però -i aquest és el tema- no en la mateixa proporció. Així, per exemple, entre els botiguers, els metges o a les entitats i associacions de la ciutat, el català era de tros la llengua més parlada. A la

fàbrica o a l'obra, en canvi, s'hi parlava molt més castellà, llengua també habitual entre la policia, la Guàrdia Civil, els jutges i la resta de funcionaris de l'estat. Hi havia escoles (*nacionals*) on la majoria de nens i nenes parlaven castellà i d'altres (sobretot privades) on el català hi era més habitual. Als barris també hi havia de tot, però en algun de nova creació eren tan pocs els que parlaven català que sovint la família en qüestió era coneguda, precisament, com els *catalans*. En altres barris, menys massifi-

«La divisió entre ‘catalans’ i ‘castellans’ està molt desdibuixada i bastant superada, però en queden rastres»

cats, o a pagès, el català tornava a ser la llengua habitual al carrer. Fent una simplificació, podríem dir que el castellà era la llengua dominant entre la classe treballadora i el català ho era entre les, diguem-ne, classes mitjanes, però que, alhora, el castellà era la llengua de l'estat i de gairebé tots els mitjans de comunicació, mentre que el català era la llengua de la quotidianitat i la resistència al poder. Tot això ha canviat molt, certament. La diversitat lingüística s'ha disparat, l'ascensor social està atrotinat però encara puja i baixa i la universitat s'ha omplert de les filles i les nètes d'aquells *castellans* arribats del sud peninsular, l'administració ja parla també en català, quasi tots

podem mantenir una conversa en qualsevol de les dues llengües i està molt àmpliament acceptat que l'escola ha de ser en la llengua del país. La divisió entre *catalans* i *castellans* està molt desdibuixada i bastant superada, però en queden rastres. El clàssic disfressat de catalanisme, per exemple, és dèbil i residual, però encara existeix, alhora que l'unionisme poc democràtic treu molts més vots als barris de majoria castellanoparlant. Al mateix temps, hi ha qui intenta oposar un legítim orgull

«Els dos grans grups lingüístics eren presents en tots els àmbits de la societat, però no en la mateixa proporció»

de barri vertical, sirena de fàbrica i llengua castellana a una *catalanor* suposadament conservadora i carrinclona mentre sobrevisu la por que la presència del castellà provinent de la immigració del segle passat contribueixi a fer realitat el projecte uniformitzador del Regne d'Espanya. Vist amb perspectiva, però, no ho hem fet malament del tot. En l'imaginari col·lectiu de la Catalunya del segle XXI ja s'hi ha incorporat la cultura i la identitat sorgida als barris perimetral i expressada en llengua castellana (*Estopa* com a paradigma) i, alhora, molts d'aquells *castellans* de la meua infantesa són ara fermes defensors de la futura república catalana, la de tots i totes.

Visita el
amb
Regió7

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscripctor.
(Oferta limitada)